

MAROS MELLÉK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 4 frt
Mártius 15-től év végéig 3 frt
Negyedévre 1 frt
Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó
VÁTZY JÁNOS

Szerkesztőség és kiadó-hivatal
KORONA VENDÉGLŐ 7. sz.
Hirdetések olesón számíttatnak.

Becsület és jellem.

Magyarország, mint Petőfy mondja, bokréta az Isten remekében, bokréta a teremtő kalapja mellett. Áldásdús térein virít a földi boldogság s az a boldog magyar lakó megtalálja rajt és benne életét, mindenét. Hány szegény ország sóhajthat fel eme boldogság láttára, hány szegény nemzet kiálthat fel nyomorgásai között: boldog ország! — mikor reánk veti sovárgó pillantásait? És eme boldog országban mégis a pusztulás kezdi felütni veszélyes fejét.

Áll a tér, áll a haza minden bájával s a nemzet mégis ledönti önmagát a boldogság karjaiban; s ne adja Isten, de megfog így jönni az idő, mikor az áldott Kánaán ily rohamos hanyatlás mellett, életunt, nyomorgó nemzedéket fog táplálni, édes anyai tejével.

És miért?

Nézzük csak a multat s hasonlitsuk össze a jelennel!

A magyar legdrágább kincseként őrizte szívében a becsületet. Ügyében, döntő erővel birt ez s inkább koldusbotot ragadott volna kezébe, semhogy a becstelenség bélyegét engedte volna

jellemére ütni. És akkor a nemzet boldogult mindenütt, mindenben. Elég volt a magyar jellemre hivatkozni csak, elég volt a magyar becsületet csak felemlíteni s kész volt mindenkor síkra szállani, mert önmagában ismerte fel nemzeti méltóságát, önön vérében volt benne magasztos érzélem. Tudta, hogy a becsület drágakő, mely csak hibátlan tartja meg becsét; tudta, hogy igaza volt Iháznak, midőn azt mondta: »Jobb a föld alatt békével aludni, mint becsület nélkül a föld hátán járni.« Előtte lebegett akkor Petőfy magasztos gondolata is:

»Lelkem gyűrű, kemény aczélgyűrű,
Láthatsz benne drága követ;
De legnagyobb s legszebb e kövek közt
Egy gyémánt: a tiszta becsület.«

És igaza volt a nagy költőnek.

S ma hogy vagyunk? A magas poleztól le a legalsóig, mindenütt feltaláljuk a becsület megszenstelenítését s azt látjuk, hogy a nemzet ez oly féltett ereklyéje elveszti becsét, értékét. Hiszen nincs nap, mely újabb tudósítást ne adna a becsület letiprásáról. Bankok, intézetek, hivatalok, állami, megyei, községi pénztárak, hűtlen kezelőket, sikkasz-

tókat neveznek meg naponként; a megyei vizsgálatok újabb és újabb szemeteket találnak; száz meg száz egyén öngyilkosságával kiáltja ki: én is becstelenséget követtem el és így tovább! mintha csak a becsület letiprása, divat lenne.

Csak néhány lépést kell tennünk, s egy oly megyébe jutunk, melynek szép számu szennyesében gyönyörködhetünk vagy zokoghatunk. Hivatalnokok felfüggesztése, vizsgálat elrendelés, birságolás stb. megszokottá válik Temesben.

És máshol? Egy alispáni erélyes fellépés, mely rémületet idézett elő a Duna mentén s hány ezrek elpocsékolását derítette ki? Bácska mily szép sikkasztási hírrel gazdagította a szégyenletes kort!?

De ne menjünk tovább! hanem kérdjük a helyett, hol ott a becsület, holl ott a jellem, hol a közbizalom ép e nagy jelentőségű szóra adatott meg és e bizalom a szennyes pocstába rántatik? Hol ott a becsület, hol az elidegenítés fekélye a szép közbizalmat veri arezul? Nincs!!

S ugyan miért van ez így? — Mert az úrhatnáság viszketege fészkelte be

A „MAROS MELLEK“ eredeti tárczája.

Mariskához

Mint a csendes völgy ölében
Csergedező kis patak,
Siet halkán és rettegve
Arra, a hol ezélja van.

Azt elérve: más patakkal
Egyesülve elcseveg;
S ha bántja őt a zivatar:
Búvik s fájón kesereg.

Repeve vár a szép rózsá
Fényes tavasz jöttére,
S ha megjő az: illatozva
Köszönti, s örvendezve.

Igy a jóbaa. De ha a zord
Fereteg már közelit:
Bibor-ajkit összevonja,
Bajos mosolyt elveszit.

S a zivatar elmúltával
Csendes patak utra kél;
Fereteg elvonultával
Rózsá virít, örül s él.

Kedves lányka! a te élted
Egy csevegő kis patak,
S bájos rózsá, mint melyeket
Olykor bánat háborgat.

Akármelyik nem boldogabb
Nálad, ha derült eged;
De ha sújt is a zord bánat:
Védjen az emlékezet.

Apró Gpörgy.

Boldog idők.

Irta: dr. V—cs.

II.

A KESERŰ CSÓK.

(Vége.)

Nem vagyok olyan, mint a csapodár lepke,
hogy virágról virágra szállva mézet lopjak,
de a fővárosban megkomolyodtam. Négy év
alatt Piroskát elfeledtem, csak mint álomkép
élt emlékezetemben. Nem ő volt az igazi.
Most, mikor már megkomolyodtam, (már 17
éves voltam,) tudom, mi az igazi szerelem.
Mert feltaláltam őt, a ki számomra a para-
dicsomi boldog életet elő tudja varázsolni.

Ezt gondoltam, mikor a kedves kis
Mariskát megismertem.

Hogy az első szerelem a valódi, a többi
csak fattyúhajtása a szép virágnak — üres
phrasis. Hiszen »kétszer is nyit az akácza
virága.« Miért ne tudna az én szivecském is
másodszor megnyitni egy olyan leány — par-
don — angyal előtt, mint az én aranyos
Mariskám. Olyan volt az arca, mint a rózsá,
csupa élet, csupa tűz. Aztán milyen kedves,
milyen vig Folyton mosolyog — és ez oly
jól áll neki. Biborpiros ajkai és azok a gyöngy-
sor fogak oly remek arányban vannak, hogy
Rafael művészi ecsete sem festhet különbet.

Egy este kedvetlenül tértem haza. Hogy
egy kissé fölviduljak, elővettem fuvolámat, a
kertben sétálgatva fuvoláztam. Szívem összes
keserveit, bánatát beleöntöttem kedves hang-
szorembe.

Egyszerre valami édes, isteni hangok
érintették füleimet. A szomszéd kertjében egy
nő énekelte a legkedvesebb dalomat »Szeret-
nék szántani« . . . Oda futottam a kerítéshez
és secondáltam. — Én, ki éltem-haltam a
zenéért, nem állhattam meg, hogy meg ne
szólítsam (kritikám szerint) — a művésznőt.

Egy meggondolatlan gondolat és én a
leányka előtt állottam.

magát. Nem elégszenek meg az illetők az okos egyszerűséggel, hanem nagyvási hóbortjuk a magasba ragadja őket, hova azután a jövedelem, fizetés nem kísérheti fel. S ezen magasságban, félve a leszédüléstől s a világ szájától, idegen tulajdonok után nyúlnak, hogy egy ideig fenntarthassák magukat. S ha azután, nyomra kerül az igazság, öngyilkosság lesz a vége, mintha az letörölné a piszkot. — Nem, ily ember még a föld alatt sem fekhetik nyugodtan, mert ezek és ezek átka sulyosodik a sirra.

Jó közmondása van erre a magyaroknak, tartsák szem előtt a flezkádozókat s ne nyujtódzanak tovább a takarónál, mert hibajokkai nem csak önmaguknak, de az egész társadalomnak ártalmára vannak s míg ők megérdemelt megvettetésüket kapják jutalmul, megintgatják a közbizalmat az ártatlanok iránt is. Vessék szívökbe Széchenyi azon szép mondását: »A nemes büszkeség inkább rongyban jár és száraz kenyeret rág, mintsem azzal élve, a mi nem az övé.«

Zászló szentelés Makón.

Még oly türelmetlenül soha sem vártam a pécskai indóháznál a vonat megérkezését, mint mult hó 26-án reggel, hogy Makóra vigyen azon szép ünnepélyességre, minőt maga Makó városa is rég nem látott.

No, de nem sokáig kellett várakoznom; mert a vonat zakatolása s dübörgése egyszerre csak megszűnt s ott állott előttem, melyből az »aradi dalárok« szép dala hangzott ki, mit hallva a felszállni készülő ide-oda futkostak, — köztük még Blau papa is, — hogy mi az. Láttam mosolygó arczáról, hogy tetszik neki a dal; szeretném a »Pécskai dalkör« részéről ha megkinálná valaki egy ivvél,

hogy legyen pártolótag, ugyan aláírná-e azt a rongy két forintot?!

Hát bizony én is közibök álltam s jó kedvel danolva értünk csakhamar Battonyára, hol a »Pécskai dalkör« egyik minden áldozatra kész buzgó tagja: Leitner Pali szállt fel hozzánk.

Itt is rágyújtottunk egy indulóra, melyet mi pécskaiak is tudván az aradiakkal együtt oly lelkesedéssel énekeltük, hogy a vonatvezetők elfelejtették a vonatot megindítani s csak akkor hallottuk a »mehet« jelző szót, mikor elhallgatunk. Hát bizony csak szép is az a quartett, libilincseli még a vasutistákat is!

Mezőhegyesen már vita tárgyát képezte az, hogy mit énekeljünk? Egyik azt mondta hogy a »Gott erhalte ét,« a másik pedig: »Ne sirj, ne sirj Kossuth Lajost.« Erre általános éjenzés közt ez utóbbit rántottuk rá. Lett is kint általános figyelés. Az állomási épület ablakai egy percz alatt mind kinyitak s majd mindegyikből egy-egy szép arczu leány s menyecske ütötte ki fejcskékjét s kezeiket füleikhez tartva, hogy jobban hallhassák a gyönyörű dalt. Képzelem mennyire haragudhattak, hogy oly kevés ideig tartott a kupé-szerenádé.

Ezután már türelmetlenül vártuk Makót.

Minden következő állomást Makónak hittünk, (tisztelem a térkép ismeretét Szerk.) míg egyszerre csak »Apátfalva« község előtt álltunk meg, hol jelvényes emberekkel szaporodtunk s bemutatatta magát a 12 tag, mint oda való dalárdistákat.

Erre kinéztem az ablakon, hát látom hogy oly kised falucska, hogy alig van talán több lakossa, mint e 12 ember. Hány tagból állnak kolléga ur, kérdém

egyik mellett állót? 18-an vagyunk mondá ez szerényen, de 6-an még tegnap elmentek. Iparosok ugye? kérdém tovább. Igen mindnyájan, éppen egy földműves van köztünk. Megszoritottam a munkától edzett kezét s önkénytelenül Pécska jutott eszembe, ahol annyi művelt elem van, ahol annyi jóra való s használható az iparos és egy dalkört nem lehet fenntartani! Nagy Istenem, ezen egyszerű embereknek, pláne köztük még egy földművesnek is más érzékük van e nemes és lélekemelő intézmény iránt?!

Amint Apátfalvát elhagytuk, azonnal tudtuk hogy Makónak kell következni, mert a hagymatáblák egymást érték, mint nálunk a buzavetés. Végre egy hosszan tartó vasuti fűtyölts, »Éljen Makó város!« kiáltások, pakolódzás, mell-dagadás, leugrás és ott voltunk a piros és kek szalagos rendezők közt. Egyszerre csak halljuk kiáltani: »Pécska« Issekutz István, Antal Antal, Leitner Pál. No Palya pajtás gyere, bizzuk rá magunkat. Csak ketten vannak az urak? kérdé a rendező. Igen, volt a válasz. És éppen ez volt később a szegény rendezőnek a baja. Mert megkértem, hogy miután ketten vagyunk Pécskáról, lenne szives egy helyre bennünket szállásolni, mit meg is tett. Igen ám, de megtudta ezt később egy szép lekes menyecske majd kikaparta mindkét szemét a rendezőnek, hogy egy helyre két dalárdistát is szállásolt s neki nem jutott egyszem. Hja! Makón voltunk!

Ezután felültünk a kocsira, melynek se hossza se vége nem volt. Az első kocsiba az aradi dalárok zászló vivője vitte a kibontott gyönyörű fehér színű zászlót s utána a többi kocsik sorba. Így érkeztünk be a fellohogózt városba, hol mindenfelől a legnagyobb előzékenységgel s szívélyességgel fogadtattunk.

Végre megérkeztünk a nyári színház kerti helységébe, hol már a többi dalárok is voltak. Itt aztán mindnyájunknak bemutatatta magát a kedves modorú Major Miklós polgármester. Bánffy Gyula főügyész s több városi notabilitás, a többek között még a közszeretben részesülő makói dalárdai elnök: Szentes Vidor kir. közjegyző is, kinek midőn viszont bemutatam magamat, rögtön azon kérdéssel állott elő: »Hát Pista hol maradt?« Otthon, válaszoltam boszankodva, hogy hiszek meg a hasa még háromszor olyan nagyra! . . .

Ezután azonban a beszélgetésre már nem sok időnk volt; mert sorakoznunk kellett, hogy a templomba induljunk.

A rendező dalárdai alelnök a dalárokat sorba szólítva párossával álltunk fel, ide csatlakoztak, még az egyes egyletek zászlóik alatt; úgy hogy midőn az

— Bocsánat kedves nagysád, de-de de nevem Szikra Gyuszi — s nem tudom mit hadartam össze.

A leány kaczagott.

— Engem Mariskának hívnak. Mily nagyszerűen fuvolázik ön.

— Én? oh én nem igen értek hozzá. hanem nagysád valóban szörnyen szépen kezeli a hangot.

Zavarom leirhatatlan volt.

Hogy még miről beszélgettünk, nem tudom, de arra igen jól emlékszem, hogy mikor elváltunk, azt mondta: »Legyen szerencsénk máskor is, de más uton jöjjön, ne a kerítésen.«

A szünidő napjai lehető legboldogabban teltek el. A tanév kezdetén ismét vissza kellett térnem a fővárosba.

Elérkezett a válás napja. Átvittem fuvolámat s együtt bústunk.

— Ne szomorkodjék Mariska, magát soha sem fogom elfelejteni.

— Igazán oly kedves emlékü napok azok, melyeket együtt eltöltöttünk?

— Igazán. Szeretném, ha teljes életemet így tölthetném el.

— Az öntől függ.

— Igen? Oh Mariskám, nem tudja, mily boldoggá tett engem. Hígyjünk, reméljünk és szeressünk.

Az utolsó perczben, a mikor »Isten hozád«-ot mondtam s megszorítottam bársony kezeckéit, ő reám borult s zokogott. — Keblemre szoritottam, s most életemben először — forró csókot nyomtam tüzes ajakára.

Brr! Fuvolámat honom alá vettem s futottam haza Mariska csodálkozva nézett utánam, nem tudta elgondolni, mi lehet annak az oka, hogy oly hirtelen a faképnél hagytam.

Kedves olvasóimnak megsugom. Azért borzadtam úgy meg, mert megízleltem ajkáról a festéket.

Keserű csók volt!

Azóta úgy irtózom a csóktól, mint a tót a kásától. *)

*) Mindig azzal szeretne élni?

szedőgyerek.

utazásra kiértünk, hosszú impozáns menet volt látható kísérve a legalább is 4 vagy 5 ezer közönségtől.

A templomba érve a felszentelő zászló kibontatott, melyet a makói dalárok és a szép koszorús leányok u. m.: Szentes Boriska, B. Papp Erzsike, Baranyi Mariska, Csorba Etelka, Szentes Anna, B. Papp Juliska, Topéri Mariska és Szolcsányi Etelka álltak körül.

Erre a makói dalárda énekelt el egy imadalt szép precisitással; mire förtisztelendő Kún László apát ur tartott a dalárokhoz egy magasztos beszédet még azután a budai „Ébredés“ dalegylet énekelte el az „Urak nagy napja“ című egyházi darabot.

Ezután a szegbeverés vette kezdetét. Először is a zászló anya kezdte ezt meg e jel igével: „Dalban Istenség van.“ Ezután következett nagyméltóságú De sely Sándor csanádi püspök ur, ki helyett e tisztet a helybeli apát ur teljesítette e jelmondással: „Ha Isten velünk, ki ellenünk.“ Lonovics József főispán ur helyett Mesko Sándor alispán ur e jelmondással: „Hazafias dallamok ápolják a hazaszeretetet.“ Major Miklós polgármester ur: „Dalolj, dalolj vígan sirva.“ A budapesti „Ébredés“ dalkör: „Száljon a dal szabadon, Törjön fel az égre! Tanítson meg szabadságra, És testvériségre!“ stb.

Ennek végeztével ugyanazon sorrendben amint jöttünk a színház kertbe indultunk vissza, azonban menet közt meg kellett állnunk, hogy az egész dalárok, egyletek zászlóik alatt sorakozva s a zászló anya és koszorús leányok pedig fogatjaikon amint ültek lefényképeztesenek. —

A kert helyiségbe érve jó friss sörrel hűtöttük le magunkat, melyet a jó makóiak úgy diktáltak belénk, mintha mindegyikünk egy-egy sörös hordó lett volna. Hja Makón voltunk! . . .

A . . . l.

(Vége következik.)

H I R E K.

Eljegyzés. Gábor Kálmán ur Ó-Pécska magyar kath. iskolájának tanítója, a pünkösdi ünnepeken jegyezte el városunk legszebb hölgyeinek egyikét, az anygaljóságú Zabojszky Sarolta kisasszonyt. Szívünkben üdvözljük a szép mátkapárt.

Tanító helyettesítés. Az alsó városi III. fuosztály tanítója Maurer Mihály e hó elején vizsgára megy s több mint két hétig távol lesz, miért is az osztály vezetése ez időre Hart Floris tanyai tanítóra bízott az iskolaszéki elnökség által.

Munka-kiállítás. A pécskai iparos-tanoncok munka-kiállítása a pünkösdi ünnepek alatt tartatott meg az alsó városi

iskolában, melynek szemlélése és bírálatára az ipartestület igen szép számban jelent meg. A munkadarabok egyenként vétettek a vizsgálat alá s míg az egy pár dicséretet érdemelt munka szívesen adatott kézzől kézre, több mint háromnegyed része csak gyenge munkásságot tüntetett fel; sőt a felszabadulás küszöbén lévő egy két tanonc munkája hátrázottan rossznak vétetett. A munkadarabok kiállítását a tanoncok fele szerencsétlen darabokkal, mikor az előírt kötelesség. Jó lesz azért az előírt jövőben szigorúan betartani inas- és mesterrel szemben.

Fürdő megnyitás. A helybeli Marosfürdőház a jövő szerdán, vagyis f. hó 4-én fog a hivatalos megvizsgálással megnyitni, mely naptól kezdve a részvényesek hozzájuk tartozó családtagjaikkal együtt ingyenes fürdést élvezhetnek. Nem részvényesek 12 db. tükörfürdőjegyet 1 frt 20, 12 kosárjegyet pedig 2 frt 50 krral előre is válthatnak. — Részvényes, vidéki vendégével kosár (kabin) fürdőben egy és ugyanazon időben szintén díjtalanul fürdhetnek, míg a tükört a vendég fizeti.

Búcsújárók. Radnáról kedden este érkezett szépszámu pécskai búcsús csoport. Egy kissé meglátszott rajta az 5 napi fáradalom, de annak dacára mindannyian baj nélkül érkeztek meg, mert bajul nem számítjuk be azt a kis fürdőzuhanyt, mely az országuton lemosta rólok a port. Az itthoniak azonban nem igen fogadták őket, alig bírtak összedni néhány asszonyt. Látszott, hogy ezek nem hoztak pénzt magukkal levesért, mint a szegediek, kiknek jövetére mozgásba jö az egész város kofasága — mert hasznot adnak.

Majális. Mult vasárnap tartotta meg a pécskai iparos-tanonc sereg majálisát, a n.-sz.-péteri erdőben. Délután 4 órakor vonult ki a zászló alatt a rendezőség s ott csaknamar rendbe hozva még a csekély igazítani valókat, fogadták a vendégeket, kik ugyan nem nagy dolgot adtak nekik. A mulatság mindazáltal jó és csendes volt. Az első négyest, — pardon csárdást négy pár tánczolta, (mert a négyesre képesített hölgy közönség hiányzott). No, de annál inkább járhatták a rendezők, mert a tánczter eléggé tágas maradt. A leendő iparosság nagy része sem aggatott a tánczosoknak, hanem inkább a korezmárosnak, kinek egész sátora elejét elállták, sovárgó pillantásokat vetve az ujaradi hordóra. Némely része iránt megoly kiméletlen volt a mester, hogy meztelán eresztette el e nagy ünnepélyre talán attól tartva, hogy e nagy munkásmozgalom még a lábait is lehúzatja fegyvergyanánt. Persze ily kostümben csak nem járhatják a négyest! De még a publikum más része is rosszul viselte magát s bőven osztogatta a kosarat.

Egy szegény rendezőt szántam meg ily kosár nyeresérel. Az áldott fiu öreg mamáját kérte fel a tánczra s még az is kosarat adott. — Oh, ha már az unoka is így jár, mit várhat a többi? Szegény rendező befödte tenyerével a kokárdát, hogy legalább az ne piruljon. Hanem fájdalomában oda is mondta ám a fiu: »no Groszi, ha még harmincz esztendeig eljön is hozzánk a majálisba, akkor se hívom fel többé tánczra.« — Ej, ej, de miért is hagytákel az egész éven át dolgozó ifjúságot ennyire? Hát nem lehet annak is egy jó napja? Az egész évi munka-órán kívül tett fáradság, nem érdemelt volna meg egy-két krajczárt? Vagy ha ezt nem, legalább az egyet, hogy azon fényes czipőt, mit a mester ur leányának naponkint kifényesít, egyszer, majáliskor megtánczoltassa a tanonc? Hiszen nem idegen ő a háznál, hanem családtag! és a családtag iránt atyai szeretetet kell tanusítani a családfelek. De szegényeket, meg se látogatta — csaknem — senki.

Az öröm napja. A tantestület mint rendezőség által kibocsátott felhívás lehetővé tette szegénysorsu gyermekeinknek a majálisbani részvétet, mert ezen célra 30 frt 40 kr. gyűlt egybe. Nemeslelkű adományozók, nyilvánosan adjunk e kifejezést azon köszönetnek, melylyel a tantestület tartozik kérésének meghallgatásáért! vagy megelégetik azon köszönetet, mely annyi sok hálás gyermeki szívből harsant fel az ég felé az ártatlanság éljenében? — Mi köszönjük, hogy egyik célunk elérését lehetővé tette a nemes adakozás, de a kisdédek, kiknek könyei töröltettek le s azon szegény anyák, kik a piac téren örömkönyeiket hullatva kísérték kicsinyeiket, százszorosan mulják felül szívök érzelmében köszönetünket s minden »éljen« értetek szállt a magasba fel. — Sajnos hogy ugyanitt fájdalomról is kell szólnunk. Ugyanis a tantestület ily uton — mint a fennebbi említés volt — akarta a boldog és boldogtalant zászló alá gyűjteni s közössé tenni az ünnepet. S hogy ez nem történhetett meg, az a jómódúak nagy számának köszönhető, kik tehetségök dacára képesek voltak azt a pár krajczárt megvonni. S az ilyenek száma a másfél százat meghaladja. — A majális lefolyásáról jövőben. A rendezőség.

Tekezés. A »Korona« vendéglőben köznapokon összegyűlt tekéző társaság érdekes játékot vitt végbe szombaton este felé. Vett ugyanis egy bárányt s azt kijátszotta. A játszók három dobásra állapították meg a nyeresést s egy-egy harmas dobásban a teliből legtöbbet ütő volt a nyertes. A játék nyolcz órakor ért véget s a győztes — 22 fával — Kölln József tanító ur lett. A játékot szép kis muri követte, a bográcsba keveredett s kitűnő ízű pörköltté változott bárány.

Térzene. Boldizsár testvérek Mezőhegyesen dicsőséget aratott zenekara, a pécskai közönség mulattatására hetenkiint

kétszer és pedig kedden és pénteken este 8 óra után térzenét fog adni. A hetenként kétszer tartandó zeneest felváltva a „Korona” és a »Központi« szállodák előtti téren lesz. Dicsérendő mindeusztára a társulattól, hogy ekként iparkodik megismertetni képességét a közönséggel.

Pécska város határának 1886. évben eszközölt felmérése alapján a birtok-
ivek és kataszteri telekkönyvek elkészítettek s azok most május 25-től számított 30 napon át, a városháznál közszemlére vannak kitéve, hogy az érdekeltek felszólalásukat megtehessek. Felhivatnak azért általunk is a lakosok, hogy birtokaikat illető s netán felmerülhető sérelmeiket bejelenték, hogy azok kiigazítottassanak. Felszólalással élhetnek ha 1. oly birtok van nevükön, mit a felvételkor még nem birtak. 2. Ha más nevén áll valamely birtokrészök. 3. Ha valamilyen birtokrész nincs felvéve. 4. Ha a felvett térfogat nem felel meg a valóságnak. 5. Ha a mivélségi ág szerinti felvétel hibás. 6. Ha az osztályzat (klassis) nem megfelelő. A 30 nap letelte után felszólalásnak nincs helye.

Bicskás mulatság. Kedden estefelé egy élmedett keru férfi összeszólalkozott egy nagyobb suhanczczal s a szóváltás alatt mindakettő bicskát rántott elő zsebéből s úgy néztek farkas szemet. Ez a történet történt meg, míg a másik hasonló esetről, mi szerdán játszódott le az aradi uton, az Ó-Pécskához legközelebb levő hidnál, két román legény volt a vitéz. Vérré azonban itt sem került a sor.

A m. kir. államvasutak nyári menetrendje, mely junius 1-én lép életbe Arad és Budapest, valamint Erdély között a következőleg van megállapítva.

Budapestről indul Aradról a 401. sz. vonat reggel 7 óra 45 perczkor, érkezik d. e. 11 óra 30 perczkor. Szolnokban csatlakozik a Kolozsvártól érkező vonattal. A 402 sz. vonat indul Szolnokról, d. u. 4 óra 20 perczkor, érkezik Aradra esti 8 óra 10 perczkor.

Arad-Tövis között a 406. sz. személyvonat fog közlekedni s indul Aradról reggel 5 óra 50 perczkor és érkezik Tövisre d. u. 1 óra 58 perczkor.

Arad-Radna között helyi személyvonat közlekedik. Indul Aradról d. u. 2 óra 20 perczkor, érkezik Radnára d. u. 3 óra 39 perczkor; vissza indul Radnáról reggel 5 óra 49 perczkor, érkezik Aradra reggel 7 óra 6 perczkor.

Aradon, mint már említettük, augusztus 2-án nyitja meg Baross Gábor kereskedelemügyi miniszter az „Alföldi és délmagyarországi általános kiállítás”-t, melyet Arad város és megye védnöksége alatt a két törvényhatóság, az ipartestület, kereskedelmi kamara és gazdasági egyesület kiközlődteiből alakult bizottság rendez az aradi és temesvári kereskedelmi és iparkamarák területének bevonásával. A kiállítás külön e célra emelt épületekben lesz elhelyezve s egyikéül ígérkezik a legnagyobb regionális kiállításoknak. Lesz

iparsarnoka, mezőgazdasági, gépesarnoka, borászati, erdőgazdálkodási, méhészeti pavillonja stb. Összesen tizenhét épületből fog állani a kiállítás telepe, melyet villamos fényvel világítanak meg esténként. Allatkiállítása löversenyre és állatvásárral lesz összekapcsolva. Bor-kiállításán a fillokszera által veszélyeztetett hírneves aradhegyaljai borok gazdag gyűjteménye mutatott be. Lesz régészeti és művészeti tárgyak és szabadságharczi ereklyék kiállítása is. Ez utóbbi az egész országra kiterjed. A kiállítás iránt nagy érdeklődés mutatkozik s az előjelek után itélve igen sikerült lesz az. A kiállítással kapcsolatban sorsjáték is rendeztetik, melynek 50 krros sorsjegyeivel 300 arany értékű főnyeremény s azonfelül sok értékes tárgyból álló nyeremény érhető el. A kiállítás alatt lesz az ipartestületek, a kereskedő ifjak országos kongresszusa, a méhészek nagygyűlése, vagy lövészünnepély, kerékpárverseny, tornaünnepély, a gazdatisztek orsz. gyűlése és az aradi tizenhárom vértanu szobrának leleplezése. Az a közönség, mely az idén a nyári szünidőt belföldi utazásra szánja, helyesen teszi, ha a marosparti szép várost keresi fel, mely nagyvárosias jellegénél fogva alkalmas nagyobb számú idegent is kényelmesen ellátni. A zóna igen megkönnyíté az utazást s különösen annak, a ki hazánk délkeleti vidékét még nem ismeri, nagyon ajánlatos az aradi kiállítás meglátogatása. Szép vidéket, fejlődött várost ismer meg s igaz magyar vendégszeretetet fog élvezni ama város falai között, mely már történelmi nevezetességű multja miatt is érdemes arra, hogy minden magyar ember megismerje és rokonszenvezen vele.

Apró hírek. Mosonyi, volt színigazgató Aradon, Amerikában elhalt rokona után 30 milliót örökölt. — A czirkusz igazgató Aradon — Bellini, — öngyilkossági szándékból meglötte magát. Tettét a rossz jövedelmezés okozta. (Szerencsés Wollner!) Rozsda. Szegeden a sáska és jég után fellépett a rozsda s a határ fekete földjeiben levő összes vetéseket ellepte. — Panicza, a lázadást szító bolgár, halálra ítéltetett. — Németország hadi állományát hat millió emberre emeli, míg a békelétszám 1 millió 2

száz ezer lesz. — Napfogyatkozás. Folyó hó 17-én féltizkor kezdődő napfogyatkozás lesz látható, mely délutáni félegyik fog tartani. — Megégett gyermek. Aradon egy 4 éves kis leány egy égő gyertya körül játszadozott, miközben a láng ruhájába kapott. A szegény gyermek súlyos sebeket szenvedett. Birtokváltozás. Az aradmegyei iltói birtokot, mint Temesvárról írják, Liechtenstein herceg vásárolt. — Nóna. Miskolcson egy 16 éves rendkívül erős leánykát ki eddig mindig egészséges volt, vasárnap hirtelen nagy bágyadság lepte meg s azóta ama néhány percz kivételével, mely alatt erőszakosan táplálják, folyton alszik.

FEJTÖRŐ.

1-ör. A jelen század 48. évében volt a magyar szabadságharcz;

2-ör. Az 59. évben volt az Olasz-Osztrák háború;

3-ör. A 31. évben volt a Lengyelforradalom.

A fentti három első szám, az utolsó 31-es számmal egy soroztassék meg, hogy 1-ör tünjék ki az 1863-iki szükesztendő száma; 2-ör az 1874-iki Cholera év; 3-ör az 1876-iki év, mely Deák Ferencz halálának az éve.

Közli: Soos örmester.

GABONA-ÁRAK:

Budapesten

Buza	8 frt 10 krtól	8 frt 70 krig.
Rozs	7 frt — krtól	7 frt 40 krig.
Árpa	6 frt 50 krtól	7 frt — krig.
Zab	7 frt 90 krtól	8 frt 40 krig.
Tengeri	5 frt — krtól	5 frt 05 krig.

Aradon

Buza	7 frt 40 krtól	7 frt 80 krig.
Rozs	6 frt — krtól	6 frt 20 krig.
Árpa	5 frt 20 krtól	5 frt 40 krig.
Zab	7 frt — krtól	7 frt 20 krig.
Tengeri	4 frt 75 krtól	— frt — krig.

Pécskán

Buza	7 frt 60 krtól	8 frt — krig.
Rozs	— frt — krtól	— frt — krig.
Árpa	5 frt 60 krtól	5 frt 80 krig.
Zab	— frt — krtól	— frt — krig.
Tengeri	4 frt 50 krtól	— frt — krig.

Hirdetés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy alulírott költséget és fáradságot nem kimélve oda törekszik, hogy a nagyérdemű közönség igényeit kielégítse, a miért is minden **szombaton, vasárnap és csütörtökön a Boldizsár testvérek** által alakított s jól szervezett zenekarral

zene-estélyeket

adatok.

Továbbá mindennap más fajú és kitünő **fagyalttal** — minden vasárnap pedig **jégekével**, — nemkülömben a leghíresebb piucekből beszerzett különféle **desert-borokkal** s jó minőségű több fajú **sörökkel** igyekszem a nagyérdemű közönség igényeit kielégíteni. Ugy a jégekével, valamint a naponként kapható fagyalt és jó asztali bor, a hához hordva is kapható.

Minden igyekezetem arra lesz irányozva, hogy pontos kiszolgálás által a nagyérdemű közönségnek eddigi bizalmát továbbra is fenttarthassam, és megelégedésüket továbbra is kiérdemeljem.

A nagyérdemű közönség becses pártfogását kérve

mardok kiváló tisztelettel

Heller Sándor,

vendégfős.